

der rolige og lovlige Forhold kunne arbejde sammen som Medlemmer af samme Samsund. Han udsætter for det Første dette Tidspunkt derved, at han — for at bruge et Udtryk, som han i sin Tid har brugt overmaade meget selv, og vende det mod ham selv — indenfor sit Parti gjør en divergerende Bevægelse, og for det Andet udsætter han dette Dieblit ved den tyrkiske Musik, om jeg saa maa sige, som han Dag ud og Dag ind opfører for os, thi jeg tror ikke paa Muligheden af, at Ministeriet falder paa samme Maade, som i sin Tid Jerichos Mure faldt. Jeg tror, vi leve ikke længere i Miraklernes Tid. Jeg tror, at ad anden Veie — hvis jeg turde i al Betsedenhed give det ærede Medlem, som nu satte sig, et Raad — vilde han fremme det Dieblit, som han dog vist ogsaa længes efter, nemlig ved en Smule at følge de engelske Statsmænds Exempel, der som bekendt i det Dieblit, de ved Begivenheders Gang, ved den rhytmiske Bevægelse, som ogsaa udmærker det politiske Liv, komme til at træde i Baggrunden, ikke gaa frem foran Lampe-rækken, ikke opføre Musik, men vise Resignation; de vise saa Loyalitet mod deres Parti, og saa beslitte de sig fremfor Alt paa den størst mulige Tausshed; denne Tausshed er Kjendmærket paa Loyalitet overfor deres Parti og Værdighedsfølelse overfor Landet. — Men det var egentlig af en anden Grund, jeg har bedt om Ordet. Det er nemlig min Pligt med nogle saa Ord at motivere det Vædringsforslag, jeg har stillet i Forening med det ærede Medlem for Langeland (Brandes). Det er et Forslag, som gaar ud paa at fremme Kunstens Interesse her i Landet, og særlig de unge Kunstneres. Jeg vilde gjerne sige et Par ganske saa Ord om denne Sag. Det er jo en Sag af en overordentlig stor og vidrækkende Betydning, og jeg haaber, hvis jeg i Fremtiden skal være Medlem af dette Thing, at jeg atter og atter maa komme tilbage til det store Spørgsmaal om Kunstens Stilling her i Landet og Kunstens Stilling til Demokratiet. Tillad mig i Dag blot at sige nogle ganske saa Ord. Under de overordentlig vanskelige Forhold, hvorunder vort Samsund for Dieblitket arbejder, er det en Selvsølge, at Kunstens Repræsentanter ganske særligt ere uheldig stillede. Naar de økonomiske Forhold forværre sig, saa er det jo netop paa saadanne Omraader, at Folk først indskrænke sig. Lad os huske paa, at her i vort Land er det ikke de Rægtige og Rige, som i Grunden støtte Kunsten. Den Tanke, at Adel forpligter — og man kan vel ogsaa sige, at Rigdom forpligter — er desværre vore Adelsmænd og Rigmænd kun undtagel-

sesvis gennemtrængte af. Det er mere Mellemklassen, der bærer Kunsten oppe med sine Indtjøb. Under Forhold som de nuværende, er det den naturligtvis overordentlig vanskeligt at støtte Kunsten, og Resul-tatet har ogsaa været i disse vanskelige Aar, at ikke saa unge, talentfulde lovende Kunstnere, have maattet rent vandre bort fra vort Land, have maattet søge over til Amerika, et Sted, hvor sikkert Kunsten ikke trives syn-dersligt, naar man tænker paa den kraftige Ensidighed, hvormed andre Sider af Fol-kets Liv der udfolder sig. Jeg sigter natu-rigtvis til Handel og Industri. Det fore-kommer mig, at dette Forhold, at disse unge og udsøgte Kræfter — i gamle Dage vilde man jo udtrykke det saadan: disse unge Mænd, der have faaet en særlig guddomme-lig Gave fremfor os — at de gaa tabt for vort Samsund, at de vandre ud, at de maaste begrave sig i en Verden, hvor de slet ikke passe, er Noget af det Sørkeligste, som over-hovedet finder Sted i vort Samsund, og jeg tror, at det er den danske Folkerepræ-sentations Sag at bøde paa slige Tilstande, slige uheldige Forhold. Det er derfor, at vi have stillet dette Vædringsforslag. Jeg vil ikke belyste Sagen fra den anden Side, jeg vil ikke tale om Demokratiets Forhold til Kunsten, et Emne, der langt fra tilstrækkelig, tror jeg, endnu er gaaet op for vort Folk, hvor der er meget endnu at sige, meget at udrette, men jeg vil indskrænke mig til disse korte Bemærkninger og anbefale i alt Fald Tanken til det høie Things Velvillie.

Ministeren for Kirke- og Under-visningsvæsenet (Scavenius): Lige overfor de Bemærkninger, der ere fremkomne fra den ærede Ordførers Side angaaende det af mig stillede Forslag om Veie af Dagmar-theatret, ser jeg, at denne Tanke ikke vil blive realiseret i Aar. Jeg synes blot, at de Vædringer, som den ærede Ordfører fremkom med, ikke vare meget overbevisende, da de nærmest gik ud paa den Ting, at Administrationen ikke kunde give nogen Ga-ranti for, at et finantsielt heldigt Resultat vilde fremkomme. Men ærlig talt, selv om vi havde Maaneder i Stedet for Dage til at afgjøre denne Sag i, tror jeg, det var en nmulig Opgave at stille Administrationen, at den nu skulde give nogen Garanti for, at et finantsielt heldigt Resultat vilde frem-komme. Man kan i saa Henseende kun sige: Det er nu efter alt, hvad der ligger for, efter Bladernes Antal i Dag-martheatret og Priserne saaledes, at det næ-sten ikke er tænkeligt, at der skulde opstaa Tab, og at der er den størst mulige Sand-